

Οι Φθιώτιδες Θήβες με

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ

τη μάσκα του Φλεβάρη

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Καθώς δεχόμουν εκείνο το πιεστικό τηλεφώνημα, Παρασκευή πρωί από τις Φυλακές Κασσαβέτειας, με τύλιξε η αργόσχολη σκέψη, πως, όπου νάναι, θα τα μάζευα να φύγω ταξίδι, για να ξεφύγω από τη μιζέρια της εβδομάδας, κάνοντας συνάμα σχέδια επί κάρτου, με ειδικές διαδρομές.

Χαλαρά δέχτηκα το τηλεφώνημα, μα βαριά πήρα την απόφαση να επισκεφτώ τις φυλακές στο Αϊδίني, για να δω κάποιον κρατούμενο.

Καλού κακού, όπως συνθηθίζω, πήρα και τη φωτογραφική μου μηχανή, μαζί με την επαγγελματική μου τσάντα. Θωρακισμένος λοιπόν κινήθηκα προς το αυτοκίνητο, βαριεστημένα άναψα τη μηχανή, κοιτάχτηκα στον καθρέφτη με περιέργεια και διολίσθησα ανάμεσα στις λεωφόρους της ανιαρής μου πόλης, κάνοντας με σχεδόν αγγαρεία τη δουλειά που μου έλαχε.

Βγήκα από την ασφυκτική πίεση των κατεστημένων, καθώς εγκατέλειπα τις λακκούβες και τ' αδιέξοδα της επαγγελματικής βιοπάλης. Λάσπες και όνειρα αναμίχτηκαν στο δρόμο μου.

Βγαίνοντας από το πολιτικό σκηνικό της ανθρώπινης τύρβης ανέπνευσα, ειν' αλήθεια. Παρόλη τη μουντάδα του καιρού, ένας καθάριος κι ολοφώτεινος ήλιος εισέδυε από τα ανοιχτά παράθυρα της Ψυχής.

Πέρασα χωράφια, υγρασία και μνήμες, ανακατωμένα με οχληρές σκέψεις, διακρίνοντας πίσω από τα λιβαδόσπιτα σκιές χωμένες στα έγκατα της ανίας και της ματαιότητας.

Υστερα ήρθε από τα πλάγια η όψιμη άνοιξη για ν' ανοίξει το φαρδύ της ζωνάρι και να με εμποτίσει για τα καλά με την πυράδα της πρώτης ριπής της.

Πίσω από τα σκηνικά των ανοιχτών αγρών διέκρινα, με αξιόπιστη λαχτάρα, την πρώτη λεπίδα της φωτιάς που καίει ετούτη την εποχή. Ροζ φλογίτσες από παραπαίουσες αμυγδαλιές, κομψά κι απέραντα στίφη ευδίας, από γειωμένα ροζ, κρεμασμένα στους πολυέλαιους των λόφων και θυμόσοφα ρητορικά σχήματα επάνω σε λυχνίες από αναμμένες πλαγιές. Αποξέχασα τον κρατούμενο, αλλά το σημαντικό είναι, πως η διαδρομή έως αυτόν μου άνοιξε την όρεξη ν' αρχίσω τη ζωή, τώρα δα!

Και να μην περιμένω το Σάββατο...

Εφτασα στο Αϊδίني και δήλωσα την ιδιότητα μου, για να εισχωρήσω στο άβατο κι ύστερα να διαπλεύσω τους στυφούς διαδρόμους των φυλακών.

Ο κρατούμενος που ήρθε να με βρει κρατούσε υπό μάλης ένα χαρτοφύλακα διατάξεων και νομοθετημάτων, καθώς και μια σωρεία βαρετών εγγράφων και υπόδικων ιδεών.

Νεαρός ανειδίκευτος δράστης, γηρασμένος από κούνιας, εβίαζε παρά φύση τη φύση του αδυνατώντας να ορθοποδήσει ύστερα από είκοσι χρόνια ζωής. Καβαλούσε τη δίτροχη πλήξη του κι αφού ερέθιζε την αδράνειά του, ερέθιζε όποια γυναίκα έκαμ' εμφάνιση, επί πήρας οχούμενη. Περισυνέλεγε ύστερα λείψανα και ράκη αναλώσιμα διαθέτοντας το μερτικό της λείας του με βουλιμία στο παντού της ανάγκης.

Ο κρατούμενος, περιθωριακό μέλος της κοινωνίας αέργων, επιδοτούνταν από την καθ' έξη συνήθεια του «ωχ αδερφέ»...

Η σφραγίδα που είχε υφαρπάσει απ' τη ζωή και είχε κυκλοφορήσει άνευ υπογραφής δεν είχε μελάνι και στις ενδείξεις του ατομικού γίνεσθαι παρέμενε θολή κι αδιευκρίνιστη.

Αναχώρησα από το θύλακα της προσωρινής του ανάταξης με τη βεβαιότητα πως όσα του ενεχείρισα, ως ιδέες κι ελπίδες, σε λίγο θα του είναι –και πάλι– περιττά και άχρηστα.

Μπήκα στο αυτοκίνητο με σπουδή να γυρίσω πίσω.

Ξαναπέρασα από τα υγρά κι ανοχύρωτα λιβάδια της προσωρινής άνοιξης και διαπίστωσα ότι στη θέση των δέντρων και των αναρτημένων λόφων είχαν εισχωρήσει ληστές με ρόπαλα και δρεπάνια που είχαν ληστέψει την ευδία των χρωμάτων.

Παρκάρησα στην άκρη ενός βρόμικου διαζώματος, φόρεσα τις μπότες, οπλίστηκα με ό,τι πρόχειρο είχα μαζί μου και διείσδυσα στα επι μέρους νοήματα του Ροζ και του Μάταιου.

Ασφαλώς και φορτώθηκα τη φωτομηχανή μου.

Οι δράνες που έσκαψαν οι επιχώρειοι αγρότες με παρεμπόδιζαν να αναπτυχθώ κατά μήκος της φαντασίας.

Επι τέλους έπρεπε να σταθώ σε ένα ορισμένο ύψος, από το οποίο όφειλα, δίκην πανεπόπτη, να αποφανθώ τελεσίδι-

κα για την ωριμότητα του Ροζ.

Διάλεξα τα χαρακώματα που με βόλευαν και απασφάλισα τον μοχλό της εικόνας. Πίεσα ελαφρά το μπουτόν και από τον καθετήρα του διαφράγματος ξεχείλισαν αμέτρητες ροές πλημμυρίζοντας τους ουραμούς μου αλλόκοτα χρώματα.

Είχα προσώρας αποξεχαστεί για το ποιος ήμουν, τι μέρα ήταν και πώς είχα προδιαγράψει το άμεσο και το απώτατο μέλλον μου...

Έκανα δύο βήματα πίσω. Ανοιξα τα ρουθούνια μου και εισέβαλαν στα σπλάχνα

Έκανα δύο βήματα πίσω. Ανοιξα τα ρουθούνια μου και εισέβαλαν στα σπλάχνα μου οι προαιώνιες μυρω- διές της αγάπης, για όλα τα μικρά και ασήμαντα πράγματα της ζωής.

μου οι προαιώνιες μυρωδιές της αγάπης, για όλα τα μικρά και ασήμαντα πράγματα της ζωής.

Ήταν έτσι, νέα και ωραία, η ζωή που έβλεπα; Και πώς ντύθηκε αναπάντεχα στα βελούδα του ροζ; Ήταν οι μυγδαλιές αυτές που έβλεπα έτσι ή μήπως σαλόνια ήταν, υπερφωτισμένα κι αισθήματα υπό ανακωχή;

Πισωπάτησα. Μάζεψα τα πράγματά μου, χαμήλωσα το βλέμμα και έκανα το πρώτο βήμα της μεταστροφής. Ακριβώς την ώρα που έπαιρνα την απόφαση να γυρίσω στη “ζωή”, ένας ανάγωγος δαίμονας, με πλήρη στολή, έμπαινε από το φωταγωγό της τύχης και ανέστρεφε τα βή-

ματά μου.

Τότε ένιωσα πως δε ζω, αλλ’ αναπνέω την οσμή ενός ονείρου, που κατρακύλησε στα έγκατα της ευδαιμονίας. Σήκωσα το βλέμμα μου και μια περίτεχνη ακρόπολη, σε ερείπια, ανασύρθηκε από τα ροζ των λόφων και της ευδίας.

Μα πούθε ξεφύτρωσε τούτη η θαμμένη ακρόπολη πάνω ακριβώς από τα ροζ και τα βελούδα; Πώς μάκρυνε έτσι η οροφή της όρασής μου και πέτυχε αυτό το δαιμόνιο δωρικό σκηνόγραμμα;

Δεν έβλεπα πια τίποτε άλλο, παρά μιαν αιθαλή ζωφόρο σκαλισμένων αξιών, ένα μεράδι από θαμένες πέτρες, γρανίτες και μιαν απέραντη διάταξη φρουρών κι από πάνω τους τα ροζ, διαλυμένα, ασυμφή, χυμώδη κι ασάλευτα, μέσα στην αέναη “φυλακή” τους, να διατυμπανίζουν την άνοιξη του μέλλοντός μας. Που, καθώς βαδίζει ανύποπτο τις συντεταγμένες του καιρού, παραμένει βυθισμένο στο αδήλωτο παρελθόν, έτσι όπως στάλα τη στάλα το τελευταίο αναδύεται και βλασταίνει – τύχη αγαθή – μες από τις φυλακισμένες περιοχές του ανείπωτου...

***

Υστερα προχώρησα κατά μήκος αυτού του ανείπωτου, ανοίγοντας μέτωπο στην αρχαία μου τύχη.

Μετρούσα βήματα και γρανιτένια στοιβάγματα, όλα αποκυήματα του βασάλτη και των ηφαιστειακών πλακών. Και συνταγμένα με τάξη, αλλά και κόπο, από χιλιάδες χέρια στην απορροή και το χείλος της αρχαϊκής τεχνικής. Εδώ οι παραλληλόγραμμες τέχνες, εκεί οι λάρνακες, οι υδρίες, τ’ αρχαία κροντήρια, τ’ απολιθώματα, οι κεραμογωνιές με τις σωρούς τα κεραμότριφτα υπολείμματα.

Βάδιζα πάντα επάνω στο τείχος της ακρόπολης, που συνέχιζε μιαν επίπεδη πορεία με δυτική κατεύθυνση και πάντα στο πλάι ανθισμένων ιδεών. Η διαδρομή ήταν ακάρακτη και γι αυτό την επινοούσαν οι επιτόπιες δίνες των ασύντακτων μεγάλιθων. Μερικές φορές περνούσα από την έξω πλευρά του τείχους κι ακρο-

βολιζόμενα στον ελαιώνα που συνόρευε με την ακρόπολη.

Στο έσχατο σημείο του ελαιώνα βρέθηκε μια δεικτική πινακίδα της Αρχαιολογικής (εκεί για ποιόν;) τυλιγμένη στο βαρύ πανωφόρι των φλεβιαριτικών κλαδολούλουδων.

Όταν έφτασα στην άκρη της ακρόπολης άρχιζε το συρματόπλεγμα που είχε κυκλώσει μian ουδέτερη έκταση δίχως να έχει τίποτα μέσα. Μονάχα κάποια ερείπια από χοντρές σχιστόπλακες (μη αναγνωρίσιμες, αλλά ασφαλώς παλιάς εποχής) μιας μεγαλιθικής στέγης.

Στο ανατολικό όριο όμως της περιφραξης οι πονηροί μου οφθαλμοί ξέχωσαν μian επιτήδεια λάρνακα μεγέθους νηπίου και παραδίπλα μian άλλη ακόμα μικρότερη. Ήταν τόσο σκεπασμένες από τα παλιούρια και τις αγκαθοστοιχίες που για να αποκαλυφθεί θα έπρεπε να τα ξεριζώσω, με μπόλικο χειρωνακτικό μόχθο.

Όσotόσο σηκώνοντας το βλέμμα ως την άκρη του μεσημεριού διαπίστωση με έκπληξη πως το αρχαίο τείχος συνέχιζε το δρόμο του σχεδιάζοντας μian ολοκληρωμένη περίμετρο του σημαντικού αυτού λόφου των Φθιώτιδων Θηβών.

Αλλαξα φορά παίρνοντας βόρεια κατεύθυνση. Επеса έτσι σε έναν καρόδρομο, υποτυπώδη δρομίσκο, που είναι και ο κεντρικός πόλος σύνδεσης του αρχαιολογικού χώρου με τον άξονα εισόδου στις αποθήκες της Πολεμικής Αεροπορίας.

Βαδίζοντας για τριακόσια μέτρα, με ανατολική διεύθυνση, έφτασα στο μικρό πινακιδάκι που σηματοδοτούσε την περιφραξη του χώρου του αρχαίου θεάτρου.

Τώρα, γιατί είναι κλειδωμένος ο χώρος αυτός, δεν το κατάλαβα. Αν κάποιος θέσει να πηδήσει, (για να αφαιρέσει κάτι) δεν είναι δύσκολο. Αν αντίθετα κάποιος θέλει να ιδεί τα υπολείμματα του αρχαίου θεάτρου, θα εγκαταλείψει την προσπάθειά του. Αν όμως ψάξει να βρει είσοδο άλλη, του συστήνω την ανατολική κάτω πλευρά, όπου υπάρχει άνετο άνοιγμα του συρματοπλέγματος και ικανοποιητική προσπέλαση στον γενικότερο χώρο του κοίλου, της ορχήστρας και του σκεπασμένου προσκηνίου.

Οι πλάκες των εδωλίων, που κάποτε έσφυζαν από ζωή, τώρα – κι αφού ήρθαν στο φως χάρη στην τύχη – ζεστές και υγρές από την ξαφνική φλεβιαριτική ευδία, είχαν ένα μέτωπο κατηφορικό και φευγάτο.

Ολόκληρο το κοίλο όμως με εμφανή τη δομή του και δίχως άλλη επένδυση είχε και έχει ωραίο τομικό προσανατολισμό εποπτεύοντας απέναντί του την παλιά πόλη της Πυράσου και ολόκληρο τον Παγασαίο κόλπο.

Αλλά εκείνο που έκανε το κοίλο και

**Μα πούθε ξεφύτρωσε
τούτη η θαμμένη
ακρόπολη πάνω
ακριβώς από τα ροζ
και τα βελούδα;
Πώς μάκρυνε έτσι η
οροφή της όρασής
μου και πέτυχε αυτό
το δαιμόνιο δωρικό
σκηνόγραμμα;**

την όψη του θεάτρου να μοιάζουν παραμυθένια ήταν μia μούρτιση αμυγδαλιά που είχε αφιά και κόκκινη θωριά και καθώς ήτανε ντυμένη με τις ρόδινες φλογίτσες της εποχής είχε πάρει θέση ορθίου στο αριστερό πέτο της πρώτης κλίμακας και ξεμπρόστιαζε το χειμώνα και την ερημία του τοπίου.

Κρίμα που το θέατρο αυτό έχει μείνει ανενεργό τόσους αιώνες...

Κι άλλο τόσο κρίμα που η οχυρή και ισχυρή πόλη των Φθιώτιδων Θηβών παραμένει στο σκοτάδι, την ανυποληψία και τη “φυλακή” του άγνωστου, τόσες δεκαετίες, από πλευράς ενδιαφέροντος των κρατικών αρχών...

ΟΙ ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΦΘΙΩΤΙΔΩΝ ΘΗΒΩΝ

Το 1993 η πολεμική Αεροπορία που διατηρεί έξω από το χωριό των Μικροθηβών Μαγνησίας Εγκαταστάσεις Καυσίμων προέβη στην εκσκαφή και διάνοιξη ενός αγωγού κατά μήκος της αρχαίας ακρόπολης των Φθιώτιδων Θηβών που έχει κατεύθυνση από δυτικά προς τα ανατολικά.

Κατά τη διάρκεια των εργασιών εκσκαφής ήρθαν στην επιφάνεια τεράστιες γρανιτόπλακες που αποτελούσαν τμήματα και θραύσματα από τις κερκίδες ενός αρχαίου ελληνικού θεάτρου, του οποίου την ταυτότητα η αρχαιολόγος και Προϊσταμένη της ΙΓ' Εφορείας Ιστορικών και Προϊστορικών Αρχαιοτήτων κ. Βασιλική Αδρύμη χρονολόγησε στον 4ο π.Χ. αιώνα.

Η κ. Αδρύμη είχε αρχίσει νωρίς τις ανασκαφές για την ανάδειξη του αρχαίου θεάτρου και

σε συνέντευξή της στην εφημερίδα "ΘΕΣΣΑΛΙΑ" του Βόλου ανέφερε ότι το θέατρο ήταν τμήμα της πόλης των Φθιώτιδων Θηβών που είχε ακμάσει στην περιοχή τον 4ο αιώνα, όπως προαναφέραμε.

Εγιναν τότε κάποιες πρόχειρες ανασκαφές, αλλά το έργο τελμάτωσε ελλείψει πιστώσεων. Όπως συνήθως συμβαίνει για όλα τα έργα της πολιτιστικής ταυτότητας του αρχαίου ελληνισμού.

Το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο (ΚΑΣ) όμως φέτος έδωσε το πράσινο φως για τη συνέχιση των ανασκαφών με τη χρηματοδότηση των 50.000 ευρώ.

Να ληφθεί υπόψη ότι για την ολοκλήρωση των εργασιών ανασκαφής και ανάδειξης του θεάτρου απαιτείται, κατά πρόχειρους υπολογισμούς, ποσό τριών εκατομμυρίων (3.000.000) Ευρώ.

«Το θέατρο», όπως ανέφερε η κ. Αδρύμη, «είναι λίθινο, από υλικό που δεν καταστρέφεται, όταν έρθει στο φως». Οι πέτρες που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή του θεάτρου προέρχονται από βασάλτη και ηφαιστειακό υλικό, καθώς στην περιοχή υπήρχε πριν εκατομμύρια

χρόνια ηφαιστειο, όπως αναφέρεται σε μελέτη του πανεπιστημιακού κ. Κτενά.

Το αρχαίο θέατρο είχε χωρητικότητα 3.000 θέσεων. Είχε οκτώ κλίμακες ανόδου και επτά κερκίδες. Μετά την ορχήστρα υπήρχε επίσης σκηνικό οικοδόμημα με διαδρόμους και δωμάτια.

Στη ρωμαϊκή εποχή, υπολογίζεται πως χρησιμοποιήθηκε ως αρένα.

Η πόλη των Φθιώτιδων Θηβών είχε ως επίνεό της την Πύρασο, που βρίσκεται στη σημερινή θέση της Νέας Αγκιάλου, όπως γράφει σχετικά και ο Στράβων.

Εκτός από το θέατρο βρέθηκαν ίχνη από το Ναό της Αθηνάς Πολιάδος, το Ασκληπιείο, την Αγορά και διάφορα υπολείμματα από κατοικίες.

Η περίμετρος της ακρόπολης, στο νοτιοανατολικό τμήμα της πόλης, έχει μήκος 3.500 μέτρα.

Η πόλη πυρπολήθηκε και καταστράφηκε κατά τη διάρκεια του 7ου αιώνα μ. Χ. από τις καθολικές μετακινήσεις των σλαβικών φύλων στον ελλαδικό χώρο.

Φθιώτιδες Θήβες ονομάστηκαν για να ξεχωρίζουν από τις Βοιωτικές Θήβες κι αυτές από τις Αιγυπτιακές Θήβες.

Το ΚΑΣ ενέκρινε τη συνέχιση των ερευνών στην ορχήστρα και το κοίλον του αρχαίου θεάτρου των Φθιωτίδων Θηβών. Η Δρ. αρχαιολόγος Β. Αδρύμη – Σισμάνη (διευθύντρια του ανασκαφικού έργου) εξασφάλισε από τη Νομαρχία 50.000 ευρώ για τη συνέχιση των ερευνών. Καθοριστικό ρόλο για την παροχή αυτών των χρημάτων έπαιξε το μη κερδοσκοπικό **Σωματείο ΔΙΑΖΩΜΑ**.

ΚΙΝΗΣΗ ΠΟΛΙΤΩΝ «ΔΙΑΖΩΜΑ»

Αναμφίβολα, ένα πολύ μεγάλο κεφάλαιο σ' αυτό που ονομάζουμε αρχαιοελληνικό πολιτισμό αποτελούν τα θέατρα, αυτά τα αριστουργη-

ματικά αρχιτεκτονικά κοχύλια με το κρυμμένο μαργαριτάρι που δεν είναι άλλο από την παιδείωση όλων ανεξαιρέτως των συμμετεχόντων, υποκριτών και θεατών. Τραγωδιών λόγος εκλεκτός αλλά και κωμωδιών ευφυολογήματα, που αποτελούσαν το μέσο στο θεόπνευστο διαλεκτικό παιχνίδι, το οποίο διέπληθε χαρακτήρες μέσα από διεργασίες μυστικές ή φανερές, αντηκούσαν για αιώνες στους χώρους αυτούς ώσπου κάποια στιγμή οι χώροι εισώπησαν. Ορισμένοι χάθηκαν και από προσώπου γης. Η αρχαιολογική σκαπάνη εδώ και δεκαετίες αποκαλύπτει ότι ο χρόνος δε ρήμαξε εντελώς.

Εκατόν τριάντα τέσσερα αρχαία θέατρα έχουν

καταγραφεί στην Ελλάδα, η οποία έρχεται τρίτη σε αριθμό μετά την Ιταλία και την Τουρκία. Την πληροφορία την αντλούμε από το χάρτη, διαστάσεων 6 x 3,20, που κατασκευάστηκε πριν από μία δεκαετία ειδικά για την έκθεση «Μια σκηνή για το Διόνυσο – Θεατρικός χώρος και αρχαίο δράμα» του **Ιδρύματος Μερκούρη**.

Ευχής έργο αποτελεί η αποκατάσταση των αρχαίων θεάτρων, η ανάδειξή τους και, γιατί όχι, όπου είναι εφικτό, η ένταξή τους στην καθημερινή ζωή του τόπου. Για όλα αυτά όμως απαιτούνται πόροι οικονομικοί, η κινητοποίηση της πολιτείας και πολύ περισσότερο η ενεργοποίηση των πολιτών που θα τα αγκαλιάσουν με

σεβασμό και θέρμη, όπως τους αξίζει. Κι εδώ είναι που μπαίνει στην «ορχήστρα», εν είδει χορού, ένα σωματείο: το «**ΔΙΑΖΩΜΑ**». Κορυφαίος του χορού ένας Έλληνας από εκείνους που αξίζει να ονομάζονται Έλληνες, καθώς η πολιτεία του έχει αποδείξει ότι σε κάθε θέση όπου υπηρέτησε (Τοπική Αυτοδιοίκηση (Δήμαρχος Καλαμάτας), Υπουργείο Πολιτισμού, Υπουργείο Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Υπουργείο Αιγαίου) είχε βαθιά μέσα του την Ελλάδα. Ο **Σταύρος Μπένος** αξιοποιώντας την εμπειρία του και με αρωγό έναν παρασύροντα ενθουσιασμό κατάφερε να κάνει πραγματικότητα το όραμά του: να εμπνεύσει επισημόνους, διανοούμενους, καλλιτέχνες, ανθρώπους της αυτοδιοίκησης και ενεργούς πολίτες να κάνουν τα αρχαία θέατρα δική τους υπόθεση. Να πάρουν την τύχη αυτών των αξιοθαύμαστων μνημείων στα χέρια τους και να συμπράξουν δυναμικά ως αρωγοί του Κράτους και των αρμόδιων υπηρεσιών στο μεγάλο έργο της ένταξης των αρχαίων θεάτρων στη σύγχρονη ζωή.

Από τις 8 Ιουλίου του 2008 το «**ΔΙΑΖΩΜΑ**» είναι πραγματικότητα κι έχει καταφέρει πολλά σε διάφορα μέρη της Ελλάδας. Κορυφαίο γεγονός αποτελεί, αναμφίβολα, η εξασφάλιση από τη Νομαρχία Αθηνών 6.000.000 ευρώ για την αποκατάσταση στο θέατρο του Διονύσου Ελευθερέως στη νότια κλιτύ του λόφου της Ακρόπολης.

Ένα σωματείο πρότυπο ως προς τη λειτουργία του, τη διαφάνεια της οικονομικής του διαχείρισης, την αποτελεσματικότητα των ενεργειών του, την επίτευξη των στόχων του είναι το **ΔΙΑΖΩΜΑ**. Όλοι μπορούν να γίνουν μέλη του και να ενεργοποιηθούν όπου μπορούν και όπου τους εκφράζει. Αρκεί να το θελήσουν καθώς η αγκαλιά που άνοιξε για την προστασία των αρχαίων θεάτρων είναι πολύ μεγάλη και τους χωρά όλους. Για περισσότερες πληροφορίες ο κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ανατρέξει στην ιστοσελίδα: **www.diazoma.gr** ή στο τηλέφωνο: **210 8254.256**.

Οι Μικροθήβες απέχουν
7,5 χιλιόμετρα από την Νέα
Αγχίαλο και 25 χιλιόμετρα από
την πόλη του Βόλου

